

[Ministeren for byggeri og boligvæsen.] rende til den begunstigelse, som foreslås ydet i det statsstøttede parcelhusbyggeri. Det må nemlig erkendes, at den nu foreslåede ordning medfører en særlig fordel for det statsstøttede byggeri, som personer, der efter 1. januar 1947 har opført eller erhvervet parcelhuse uden statslån, ikke kunne forudse, da de traf beslutning om at erhverve bolig udenom støtlovgivningen. Vi har imidlertid ment at måtte afstå fra at stille forslag i denne retning under hensyn til de meget betydelige administrative vanskeligheder, der ville være forbundet med at medtage dette parcelhusbyggeri under ordningen, herunder også vanskelighederne ved at føre en effektiv kontrol.

Uanset den foreslåede udvidelse af den gældende huslejetilskudsordning vil der stadig forekomme mange tilfælde, hvor familier med børn må blive boende i lejligheder, der er uegnede for sådanne familier, fordi udgifterne til de bedre og større lejligheder, som de måtte få mulighed for at overtage, overstiger deres økonomiske evne, selvom der kan ydes huslejetilskud for vedkommende lejlighed.

Endvidere må det anses for ønskeligt, at der også i et vist omfang kan gives tilskud til familier med børn i en del af den ældre boligmasse og efter omstændighederne også til familier uden børn. Ofte er forholdet det, at en familie undlader at flytte til en bedre lejlighed, fordi den ikke har råd til at bestride de med flytningen forbundne udgifter.

Til imødegåelse af de således foreliggende ulemper har man foreslået, at kommunalbestyrelserne, hvor forholdene i de enkelte tilfælde taler derfor, kan bevilge midlertidigt tilskud til den pågældendes boligudgifter, udover hvad der iøvrigt er hjemlet. Der skal her bl. a. tages hensyn til vedkommendes økonomiske forhold og børnetal og til ønskeligheden af en forbedring af hans boligstandard samt i det hele til en mere hensigtsmæssig fordeling af boligmassen. Endvidere foreslås det, at kommunalbestyrelsen under tilsvarende forhold skal kunne bevilge tilskud til dækning af flytteudgifter.

Jeg skal herefter gå over til at omtale de begunstigelser, der foreslås for alders- og invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge. Forsåvidt angår disse grupper, er der i øjeblikket kun tale om særlige boligforanstaltninger for aldersrentemodtagere, nemlig dels gennem opførelse af alderdomshjem, dels gennem opførelse af aldersrenteboliger.

I forslaget om ændringer i byggestøtte-loven skabes der forbedrede muligheder for opførelse af disse to kategorier af boliger. For alderdomshjemmenes vedkommende åbnes der — i overensstemmelse med indstilling fra et af socialministeriet nedsat embedsmandsudvalg — adgang til at opnå statslån på samme gunstige vilkår som det sociale boligbyggeri. Og for aldersrenteboligernes vedkommende foreslås nogle regler, der skaber gunstigere refusion for kommunerne end de nugældende regler i folkeforsikringsloven. Det foreslås nemlig, at kommunernes underskud på aldersrenteboligerne afholdes af kommunerne og statskassen hver med halvdelen, medens kommunerne efter den nuværende ordning må bære ca. $\frac{2}{3}$ af udgifterne.

Men derudover foreslås det, at der også i den almindelige boligmasse skal være adgang til at opnå bolig for en særlig billig leje ligesom i aldersrenteboligerne, og det ikke alene for aldersrentemodtagere, men også for invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge.

Hvis dette forslag gennemføres, synes jeg, vi har nået en betydelig social landvinding: ikke alene opnår vi, at den meget billige leje kommer mange flere invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge, men vi åbner også mulighed for, at man, i det omfang det skønnes ønskeligt, kommer væk fra kasereringen af gamle i boligkomplekser, som udelukkende indeholder boliger for gamle.

Ganske vist må det erkendes, at der er praktiske fordele f. eks. med hensyn til pleje og pasning ved den gældende ordning. Jeg tror dog, at der er noget rigtigt i det, som ofte hævdes, at de gamle, når der anvises dem boliger i almindelige beboelseskomplekser, lettere bevarer tilknytningen til befolkningens andre aldersklasser og har større mulighed for på forskellig måde at deltage i disse aldersklassers arbejde og øvrige tilværelse og herunder eventuelt skaffe sig indtægter ved børnepasning, ved bistand i husgerningen og andet.

Også på et andet punkt betyder disse nye regler et boligpolitisk fremskridt. Det fastsættes nemlig, at huslejenedsættelsen for enlige personer og for barnløse ægtepars vedkommende skal være betinget af, at lejligheden højst rummer 1 værelse for hver tilskudsberettiget person og for dennes ægtefælle, dog at lejligheden altid kan rumme 2 værelser. Kravet om en maksimumsstørrelse for lejligheden gælder dog ikke udenfor bymæssige bebyggelser med over 1 000 indbyggere, ligesom det ikke gælder, efter at